

The poster features a dark, atmospheric background with a large, glowing yellow and orange light source behind a silhouette of a man's head. The man is looking to the left. A bird is flying in the upper left. The title 'STEPHEN KING' is in red, and 'PETER STRAUB' is in yellow. The Finnish title 'TALISMAANI' is at the bottom in yellow. The publisher 'TAMMI' is at the very bottom in white.

**STEPHEN
KING**
**PETER
STRAUB**

TALISMAANI

TAMMI

STEPHEN KING & PETER STRAUB:

Talismaani (1984, suom. 1991, uusintapainos 2026)

Pimeyden talo (2001, suom. 2002, uusintapainos 2026)

Muut maailmat (2026, suom. 2027)

Stephen King

TALISMAANI

SUOMENTANUT PENTTI ISOMURSU

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Talisman* ilmestyi Yhdysvalloissa 1984.

Copyright © 1984 by Stephen King and Peter Straub

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever.

Published by agreement with Stephen King, c/o The Lotts Agency, Ltd.,
New York and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Kari Salminen ja Tammi 2026

Ensimmäinen suomenkielinen laitos ilmestyi 1991 Book Studion kustantamana.

Tammen ensimmäinen laitos ilmestyi 2009.

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-8550-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Tämä kirja on omistettu
Ruth Kingille ja
Elvena Straubille

*Kun me oltiin Tomin kanssa päästy harjanteen
reunalle, me katseltiin alas kylään ja nähtiin
kolmen neljän valon tuikkivan paikoista, joissa
oli kenties joku sairaana; ja tähdet loisti meidän
yläpuolella niin valtavan kauniisti, ja kylän
takana virtasi joki koko mailin leveänä ja kauhean
hiljaisena ja mahtavana.
Uudet vaatteeni oli ihan talin tuhrimat ja savessa,
ja mä olin kuolemanväsynyt.*

MARK TWAIN: HUCKLEBERRY FINNIN SEIKKAILUT,
SUOM. JARKKO LAINE

OSA 1

JACK LIVISTÄÄ

1 ALHAMBRA-HOTELLI

1

SYYSKUUN VIIDENTENÄTOISTA päivänä 1981 poika nimeltä Jack Sawyer seisoi kädet farkkujen taskuissa siellä missä meri ja maa yhtyivät ja katseli tyynelle Atlantille. Hän oli kahdentoista ja ikäisekseen kookas. Merituuli puhalsi hänen kenties hieman liian pitkät hiuksensa taakse hienolta, kirkaalta otsalta. Hän oli tulvillaan sekavia ja tuskallisia tunteita, joiden kanssa oli elänyt viimeiset kolme kuukautta – aina siitä lähtien kun hänen äitinsä oli sulkenut heidän talonsa oven Rodeo Drivella Los Angelesissa ja vuokrannut hermostuneella, huonekalujen, sekkien ja kiinteistönvälittäjien täyttämällä kiireellä asunnon Central Park Westistä. Sieltä he olivat paenneet tälle hiljaiselle kylpyläseudulle New Hampshiren kapealle merenrantakaistaleelle. Järjestys ja säännöllisyys olivat tipotiessään Jackin maailmasta. Hänen elämänsä näytti yhtä levottomalta, yhtä hallitsemattomalta kuin meri, joka nousi ja laski hänen edessään. Hänen äitinsä kuljetti häntä ympäri maailmaa, kiskoi mukanaan paikasta toiseen, mutta mikä ajoi äitiä eteenpäin?

Hänen äitinsä pakeni kaiken aikaa.

Jack kääntyi ympäri ja antoi katseensa liukua pitkin autiota rantaa, ensin vasemmalle, sitten oikealle. Vasemmalla näkyi Arcadia Funworld, huvipuisto joka oli täynnä meteliä ja hulinaa toukokuun lopusta syyskuun alkuun. Nyt se oli tyhjä ja hiljainen kuin sydän lyöntien välillä. Vuoristorata näytti yksitoikkoisen harmaata taivasta vasten mestauslavalta, sen pystytolpat ja poikittaiset tukipuut olivat kuin hiilellä piirrettyjä viivoja. Siellä oli hänen uusi ystävänsä, Speedy Parker, mutta Jack ei osannut nyt ajatella Speedy Parkeria. Oikealla oli Alhambra-hotelli puutarhoineen, ja sinne hänen ajatuksensa palasivat lakkaamatta. Tulopäivänä Jack luuli nähneensä

hetken sateenkaaren kattoikkunoiden reunustaman taitekaton yllä. Hän oli arvellut sitä jonkinlaiseksi enteeksi, lupaukseksi paremmasta. Mutta se oli ollut vain kuvittelua. Tuuliviiri kieppui sivutuulella edestakaisin puolelta toiselle. Hän oli noussut heidän vuokraamastaan autosta välittämättä äitinsä sanattomasta toiveesta, että hän auttaisi matkatavaroiden purkamisessa autosta, ja katseli taivaalle. Tuuliviirin messinkisen kukon yläpuolella oli vain elottoman harmaa taivas.

”Ole kiltti ja nosta laukut auton perästä”, hänen äitinsä oli pyytänyt. ”Tämä ikäloppu näyttelijätär haluaa kirjoittautua hotelliin ja juoda jotakin.”

”Martinin”, Jack oli sanonut.

”Sinun olisi pitänyt sanoa: ’Et sinä niin vanha ole.’” Äiti työntyä vaivalloisesti ylös auton istuimelta.

”Et sinä niin vanha ole.”

Äiti oli vilkaissut häneen – katse oli entisen omapäisen Lily Cavanaughin (Sawyer), B-filmien kuningattaren kahden vuosikymmenen ajan – ja oikaissut selkänsä.

”Täällä on hyvä olla, Jacky”, hän oli sanonut. ”Kaikki tulee kuntoon täällä. Tämä on hyvä paikka.”

Lokki liiteli hotellin katon yli, ja hetkeksi Jackin valtasi outo tunne, että tuuliviiri oli noussut siivilleen.

”Pääsemmehan joksikin aikaa eroon puhelinsoitoista?”

”Niin kai”, Jack oli sanonut. Äiti halusi kätkeytyä Morgan-sedältä, hän ei halunnut enempää riitoja miesvainajansa yhtiökumppanin kanssa, hän halusi ryömiä vuoteeseen martineineen ja vetää peiton päänsä yli ...

Äiti, mikä sinun oikein on?

Kuolema oli vierailut lähellä liian usein, se tuntui seuraavan eläviä kaiken aikaa. Lokki kirkaisi heidän yläpuolelleen.

”Rauhallisesti, rakas lapsi”, hänen äitinsä oli sanonut. ”Nyt astutaan sisälle Rauhan Satamaan.”

Silloin Jack oli ajatellut: *Ainakin Tommy-sedän apuun voi aina luottaa, mikäli asiat menevät todella huonoon jamaan.*

Mutta siinä vaiheessa Tom-setä oli jo kuollut; uutinen siitä ei vain ollut vielä löytänyt heidän luokseen puhelinlankoja pitkin.

2

Alhambra jökötti veden yllä: suuri viktoriaaninen rakennus lepäsi valtavilla graniittilohkareilla, jotka näyttivät sulautuvan lähes saumattomasti matalaan niemekkeeseen – se oli kuin graniittinen solisluu, joka pisti esiin New Hampshiren muutaman kilometrin mittaisesta merenrannikosta. Siitä kohdin missä Jack seiso i rannalla näky i mantereen puoleisesta, huolellisesti hoidetusta puistikosta ainoastaan pieni pätkä tummanvihreää pensasaitaa. Taivasta vasten piirtyvä messinkikukko katseli lännen tai luoteisen suuntaan. Eteisaulaan kiinnitetty muistolaatta kertoi, että Pohjoisvaltioiden Metodistikonferenssi oli pidetty täällä vuonna 1838 ensimmäisen Uuden-Englannin suurista orjuuden vastaisista kokouksista. Daniel Webster oli pitänyt ki i lkeän, intomielisen puheen. Muistolaatan mukaan Webster oli sanonut: ”Tietäkäätte että tästä päivästä alkaen orjuus on heikkenevä amerikkalaisena instituutiona, ja se on pian kuoleva meidän kaikissa osavaltioissamme ja territorioissamme.”

3

He olivat siis saapuneet tuona edellisen viikon päivänä, mihin oli päätynyt heidän New Yorkissa viettämänsä sekava aika. Arcadia Beachissa ei li i kuskellut Morgan Sloatin palkkalistoilla olevia lakimiehiä, jotka hyppivät ulos autosta ja heiluttelivat nenän edessä papereita, jotka piti allekirjoittaa, *pakko* hoitaa pois päiväjä rjestyksestä, rouva Sawyer. Arcadia Beachissa eivät puhelimet soineet puoliltapäivin kello kolmeen aamulla (Morgan-setä näytti unohtavan, että Central Park Westissä ihmiset eivät eläneet Kalifornian ajassa). Itse asiassa puhelimet eivät soineet Arcadia Beachissa ensinkään.

Kun he olivat saapuneet pikkuiseen kylpylätaajamaan ja Jackin äiti oli keskittynyt silmiään siristellen ajamiseen, Jack oli nähnyt kaduilla yhden ainoan ihmisen, hassun vanhan miehen, joka työnteli turhan p i -ten tyhjiä ostoskä rryjä jalkakäytävällä. Heidän yläpuolellaan levittäyty i yksitoikkoisen harmaa, kolkko taivas. Toisin kuin New Yorkissa täällä ei kuulunut muuta kuin tuulen herkeämätön ääni kun se ujelsi autioilla kaduilla, jotka näyttivät aivan liian leveiltä nyt kun niillä ei ollut liikennettä. Niiden varsilla oli tyhjiä liikkeitä, joiden ikkunoissa oli kylttejä, joissa

luki AVOINNA VAIN VIIKONLOPPUISIN tai, mikä vielä pahempaa, NÄHDÄÄN KESÄKUUSSA! Kadun varrella Alhambran edessä oli sata tyhjää pysäköintipaikkaa, ja Arcadian Teesalongin pöydät sen naapurissa olivat tyhjiillään.

Ja nukkavierut, hassahaneet vanhat ukot työntelivät ostoskärryjä pitkin autioita katuja.

”Minä vietin elämäni onnellisimmat kolme viikkoa tässä omituisessa pikku paikassa”, Lily kertoi ohittaessaan vanhan miehen (jonka Jack näki kääntyvän katsomaan heidän jälkeensä pelokkaan epäluuloisena ja jupisevan jotain, minkä sisältö jäi Jackille arvoituksesi) ja käänsi sitten auton ajotielle, joka kaarsi puiston halki hotellin pääovelle.

Sen vuoksi he olivat sulloneet matkalaukkuihin ja olkalaukkuihin ja muovisiin ostoskasseihin kaiken mitä ilman eivät voineet pärjätä, kääntäneet asuntonsa oven lukkoon (välittämättä asunnossa soivan puhelimen läpätunkevista äänestä joka tuntui tunkeutuvan avaimenreistä käytävään ja seuraavan heitä); sen vuoksi he olivat lastanneet vuokraamansa auton tavaratilan ja takaistuimen täyteen pullottavia laatikoita ja laukkuja ja ajaneet tuntikausia pohjoiseen, ensin Henry Hudson Parkwayta madellen, sitten vielä useita tunteja I-95:ttä pitkin – sen vuoksi että Lily Cavanaugh Sawyer oli kerran ollut siellä onnellinen. Vuonna 1968, vuotta ennen Jackin syntymää, Lily oli nimetty Oscar-ehdokkaaksi roolistaan elokuvassa *Blaze*. Se oli ollut parempi kuin Lilyn useimmat elokuvat, ja siinä hän oli päässyt esittelemään näyttelijänlahjojaan paremmin kuin tavanomaisissa pahan työn rooleissaan. Kukaan ei uskonut Lilyn voittavan, vähiten Lily itse uskoi; mutta Lilylle yleinen fraasi siitä, että ehdokkaaksi nimeäminen oli suurempi kunnia kuin itse palkinto, oli totista totta. Hän tunsu syvästi ja aidosti saaneensa osakseen kunnianosoituksen, ja tätä ainutkertaista ammatillista tunnustusta juhlistaakseen Phil Sawyer oli tehnyt viisaasti ja vienyt hänet kolmeksi viikoksi Alhambra-hotelliin mantereen toiselle puolelle, missä he olivat katselleet Oscarien jakoa juoden samppanjaa vuoteessa. (Mikäli Jack olisi ollut vanhempi ja hänellä olisi ollut syytä tehdä niin, hän olisi voinut tehdä tarvittavan vähennyslaskun ja huomannut, että Alhambra oli paikka jossa hänet oli itse asiassa pantu alulle.)

Kun sivuosaehdokkaiden nimet oli luettu, Lily oli perhepiirissä kulkevan kaskun mukaan murahtanut Philille: ”Mikäli minä voitan tuon kisan enkä ole siellä, minä tanssin voitontanssin piikkikoroissani sinun rintasi päällä.”

Mutta kun palkinto oli mennyt Ruth Gordonille, Lily oli sanonut:

”Hän on takuulla ansainnut sen, hän on hyvä tyyppi.” Ja sitten hän oli tökännyt miestänsä rintaan ja sanonut: ”Sinun on parasta, suuri ja mahtava agentti, hankkia minulle samanlainen rooli.”

Hän ei ollut enää saanut sellaisia rooleja. Lilyn viimeinen rooli, kaksi vuotta Philin kuoleman jälkeen, oli ollut kyynisen ex-prostituoidun rooli elokuvassa *Prätkäfriikit*.

Nyt kun Jack nosteli laukkuja tavaratilasta ja takapenkiltä, hän tiesi tuolta ajalta olevien muistojen elähdyttävän Lilyä. Kassi jonka kyljessä luki D’AGOSTINO oli repeytynyt keskeltä sanaa, ja rullalle kierrettyjä sukia, irrallisia valokuvia, shakkinappuloita, shakkilautaa ja sarjakuvalehtiä oli levinnyt ympäri tavaratilaan. Jack onnistui sullomaan irralliset tavarat muihin kasseihin. Lily nousi hotellin portaita pitäen kiinni kaiteesta, hitaasti kuin vanha nainen. ”Minä haen hotellipojan”, hän sanoi kääntymättä Jackiin päin.

Jack ojentautui suoraksi pullistelevien kassien äärestä ja katsoi uudelleen taivaalle, missä hän uskoi varmasti nähneensä sateenkaaren. Pilvet kiitivät kolkon taivaan yli, mutta sateenkaarta ei näkynyt missään.

”Tule minun tyköni”, hän kuuli silloin jonkun sanovan takaansa hiljaisella mutta selvästi erottuvalla äänellä.

”Mitä?” hän sanoi ja kääntyi ympäri. Puistikko ja ajotie hänen edessään olivat tyhjät.

”Sanoitko jotain?” hänen äitinsä sanoi. Lily seisoi suuren puuoven ripaa kohti kumartuneena ja näytti selkävikaiselta.

”Väärinkäsitys”, Jack sanoi. Ääni ja sateenkaari, ne kumpikin olivat kuviteltua. Hän unohti molemmat ja katsoi äitiinsä, joka ponnisteli saadakseen avattua raskaan oven. ”Odota, minä autan”, Jack huusi ja loikki portaat ylös kantaen kömpelösti isoa matkalaukkua ja pullottavaa paperikassia, joka oli täynnä villapaitoja.

4

Ennen Speedy Parkerin tapaamista Jack oli kuljeksinut hotellissa päivät pitkät yhtä tietämättömänä ajan kulumisesta kuin nukkuva koira. Noina päivinä koko elämä oli tuntunut hänestä lähes unenomaiselta, täynnä varjoja ja selittämättömiä asioita olevalta. Edes Tommy-setää koskeva kauhea

uutinen, joka oli tavoittanut heidät puhelimitse edellisenä iltana, ei ollut havahduttanut häntä täysin hereille horroksestaan, niin järkyttävä kuin uutinen oli ollutkin. Mikäli Jack olisi ollut mystikko, hän olisi kenties ajatellut, että vieraat voimat olivat asettuneet häneen ja sormeilivat hänen ja hänen äitinsä elämää. Kaksitoistavuotias Jack Sawyer oli olento, joka kaipasi tekemistä, ja näiden päivien hiljainen passiivisuus Manhattanin hulinan jälkeen oli tuntunut hämmentävältä ja saanut hänet perin juurin tolaltaan.

Jack oli huomannut seisovansa rannalla ilman vähäisintäkään muistikuvaa siitä, että oli lähtenyt sinne, ilman vähäisintäkään käsitystä mitä hän siellä teki. Hän arveli surevansa Tommy-setää, mutta oli kuin hänen tietoinen mielensä olisi nukahtanut ja jättänyt ruumiin huolehtimaan itsensä. Hän ei kyennyt keskittymään tarpeeksi pitkään, jotta olisi pysynyt mukana juonessa kun hän ja Lily katsoivat illalla tv:stä sarjoja, puhumatkaakaan tarinoiden pikku yksityiskohdista.

”Sinä olet väsynyt kaikesta tästä kulkemisesta”, hänen äitinsä sanoi, imi savukettaan ja katseli häntä savun läpi siristellen silmiään. ”Sinun on nyt vain levättävä vähän aikaa, Jack-O. Siihen tämä paikka sopii oivallisesti. Nautitaan siitä niin kauan kuin voidaan.”

Heidän edessään kuvaruudussa, jonka punaiset värisävyt olivat liian räikeät, Bob Newhart tarkasteli hajamielisesti kenkää, jota hän piteli oikeassa kädessään.

”Niin minäkin teen, Jacky.” Äiti hymyili Jackylle. ”Lepään ja nautin olostani.”

Jack katsoi kelloaan. He olivat istuneet television edessä kaksi tuntia, eikä hän muistanut mitään siitä, mikä oli tullut ennen meneillään olevaa ohjelmaa.

Jack oli juuri nousemassa ylös ja aikeissa mennä nukkumaan, kun puhelin soi. Vanha kunnon Morgan Sloat -setä oli löytänyt heidät. Morgan-sedän uutiset eivät koskaan olleet erityisen hyviä, mutta tämä oli epäilemättä pahempaa kuin edes Morgan-sedältä saattoi odottaa. Jack seisoi keskellä lattiaa ja katseli, kuinka hänen äitinsä kasvot muuttuivat kalpeatakin kalpeammiksi. Lilyn käsi kipusi kaulalle, johon oli parin viime kuukauden aikana ilmestynyt uusia juonteita, ja puristi sitä kevyesti. Hän sanoi tuskin sanaakaan ennen kuin kuiskasi puhelun päätteeksi ”Kiitos, Morgan”, ja laski kuulokkeen. Kun äiti sitten oli kääntynyt Jackiin päin, hän oli näyttänyt vanhemmalta ja sairaamalta kuin koskaan.

”Sinun on nyt oltava luja, Jacky, jooko?”

Hän ei ollut tuntenut itseään kovin lujaksi.

Lily otti sitten häntä kiinni kädestä ja sanoi: ”Tommy-setä sai surmansa tänään iltapäivällä, Jack, kun auto ajoi hänen päälleen ja pakeni paikalta.”

Jack haukkoi henkeään, aivan kuin joku olisi iskenyt häneltä ilmat keuhkoista.

”Hän oli juuri ylittämässä La Cienega Boulevardia, kun pakettiauto ajoi hänen ylitseen. Erään silminnäkijän mukaan auto oli musta ja sen kyljessä luki VILLI LAPSI, mutta siinä ... siinä kaikki.”

Lily alkoi itkeä. Hetkeä myöhemmin myös häkeltynyt Jack puhkesi itkuun. Tuo kaikki oli tapahtunut kolme päivää sitten, ja Jackista tuntui kuin siitä olisi ikuisuus.

5

Syyskuun viidentenätoista päivänä 1981 poika nimeltä Jack Sawyer seiso autiolla rannalla Sir Walter Scottin romaanien linnoja muistuttavan hotellin edessä ja katseli levollista merta. Hänen teki mieli itkeä, mutta kyynleet eivät olleet tullakseen. Hän oli kuoleman saartama, kuoleman joka varjosti eläviä, eikä taivaalla näkynyt ensimmäistäkään sateenkaarta. VILLI LAPSI -tekstin koristama pakettiauto oli poistanut Tommy-sedän tämän maailman kirjoista. Tommy-setä oli kuollut Los Angelesissa, kaukana itärannikolta jonne jopa Jackin kaltainen nappula olisi tiennyt hänen todellisuudessa kuuluneen. Mies, joka tunsu että hänen oli laitettava solmio kaulaansa lähtiessään Arbyn kuppilaan syömään paahtopaistivoileipä, ei voinut tuntea oloaan kotoiseksi länsirannikolla.

Hänen isänsä oli kuollut, Tommy-setä oli kuollut, hänen äitinsä ehkä teki kuolemaa. Hän tunsu kuoleman täälläkin, Arcadia Beachissa, missä se puhui puhelimesta Morgan-sedän äänellä. Mistään muualta ei tavoittanut alakuloista tunnelmaa yhtä helposti ja varmasti kuin kylpyläpaikkakunnalta sesongin mentyä, missä menneiden kesien haamuihin kompastui joka askeleella; se tuntui olevan kiinni esineiden pinnassa, se tuoksui merituulessakin. Hän pelkäsi ... ja hän oli ollut peloissaan jo kauan. Oleskelu täällä, missä oli niin hiljaista, oli vain helpottanut häntä tajuamaan sen – se oli auttanut häntä ymmärtämään, että ehkä itse Kuolema oli ohjannut autoa koko matkan New Yorkista I-95:ttä pitkin, katsoa tihrustanut tupakansavun läpi ja pyytänyt häntä etsimään autoradiosta rockmusaa.

Jack muisti hämärästi isänsä kertoneen, että hänen päänsä oli näyttänyt vanhalta ja ryppyiseltä kun hän oli syntynyt, mutta nyt se ei tuntunut vanhalta. Juuri nyt hän tunsu itsensä avuttomaksi kuin pieni lapsi. *Minä pelkään*, hän ajatteli. *Olen tosi hemmetin peloissani. Päätyyköhän maailma tähän paikkaan?*

Lokit kiertelivät harmaalla taivaalla hänen yläpuolellaan. Hiljaisuus oli yhtä harmaa kuin taivaskin – se ennusti yhtä pahaa kuin mustat renkaat hänen äitinsä silmien ympärillä.

6

Kun hän oli vaeltanut Funworldiin ja tavannut Lester Speedy Parkerin ties kuinka monen sellaisen päivän jälkeen, joina hän oli muistuttanut unissakävelijää, tuo epämääräinen tunne että hän odotti jotakin oli hieman väistynyt. Lester Parker oli musta mies, jolla oli kähärä harmaantunut tukka ja posket syvien uurteiden peitossa. Nyt hän näytti perin vaatimattomalta ja huomaamattomalta, vaikka hän oli aiemmin elämässään ollut kiertävä bluesmuusikko. Hänen puheissaan liioin ei ollut mitään erikoislaatuista. Mutta heti kun Jack oli kuljeksinut päämäärättömästi Funworldin pelihallille ja kohdannut Speedyn kirkkaat silmät, hän oli tuntenut uneliaisuuden olevan kuin poispyyhkäisty. Hän oli jälleen oma itsensä. Oli kuin jokin maaginen varaus olisi virrannut vanhasta miehestä suoraan Jackiin. Speedy oli hymyillyt hänelle ja sanonut: ”Kas vain, näyttää siltä kuin olisin saanut seuraa. Pikku kulkuri omassa persoonassaan.”

Se oli totta, hän ei *odottanut* enää: vain hetkeä aikaisemmin hänestä oli tuntunut kuin hänet olisi kiedottu märkiin villoihin ja kuorrutettu tomsokerilla, mutta nyt hän oli vapautunut tuosta tunteesta. Hetken näytti niin kuin hopeanhohtoinen pilvi olisi häilynyt vanhan miehen ympärillä, pieni sädekehä joka katosi niin pian kuin Jack räpytti silmiään. Vasta nyt Jack huomasi, että mies nojasi pitkävirtiseen katuhaaraan.

”Oletko kunnossa, poika?” Vanha työmies pani toisen kätensä ristiselälleen ja nojasi selkäänsä taaksepäin. ”Maailma menee vain paremmaksi, vai onko hän tullut paremmaksi?”

”Ah, paremmaksi.”

”Silloin tulitte oikeaan paikkaan, sanoisin. Mikä sinun nimesi on?”

Pikku kulkuri, Speedy oli sanonut tuona ensimmäisenä päivänä, *vanha kunnon Kulkuri-Jack*. Hän oli nojannut pitkän, luisevan vartalonsa Skee-Ball-flipperin vasten ja kietonut kätensä harjanvarren ympärille, ikään kuin se olisi tanssittettava tyttö. *Mies jonka sä näet edessä on Lester Speedy Parker*, ite kulkuri ennen vanhaan, poika, hi-hii ou jee. Speedy tunsu maantien, ennen vanhaan Speedy tunsu kaikki tiet. Mulla oli bändi, Kulkuri-Jack, mä soitin bluesia. Gittarbluesia. Mä tein pari levyäkin, mutta en aio noloistuttaa sua kysymällä ootko koskaan kuullut niitä. Speedyn puheessa joka sanalla oli oma laulava nuottinsa, joka lauseessa fraseerauksensa ja takapotkunsaa; Speedy Parker kantoi kitaran sijasta harjaa, mutta hän oli yhä muusikko. Kun Speedy oli ollut äänessä vain viisi sekuntia, Jack tiesi jo, että hänen isänsä joka oli ollut jazzdiggari olisi viihtynyt tämän miehen seurassa.

Hän oli kulkenut Speedyn perässä seuraavat kolme tai neljä päivää, katsellut hänen työntekoaan ja auttanut missä oli voinut. Speedy antoi hänen hakata nauvoja ja hangata hiekkapaperilla puhtaaksi pari tolppaa, jotka olivat maalauksen tarpeessa; nuo Speedyn valvonnassa suoritettut yksinkertaiset tehtävät olivat ainoata koulutusta, jota hän sillä haavaa sai, mutta ne kohensivat hänen mielialaansa. Jack näki nyt ensimmäiset päivänsä Arcadia Beachissa toivottoman surkeana aikana, josta hänen uusi ystävänsä oli hänet pelastanut. Sillä Speedy Parker oli ystävä, se oli selvä – itse asiassa se tuntui niin päivänselvältä, että siinä oli jotain mystistä. Noiden muutamien päivien aikana sen jälkeen kun Jack oli karistanut yltään uneliaisuutensa (tai Speedy oli havahduttanut hänet horroksestaan yhdellä ainoalla kirkkaitten silmiensä katseella), Speedy Parkerista oli tullut hänelle läheisempi ystävä kuin kenestäkään toisesta lukuun ottamatta ehkä Richard Sloatia, jonka Jack oli tuntenut suurin piirtein kehdestä saakka. Juuri silloin kun Jack oli yrittänyt parhaansa mukaan kohdata Tommy-sedän menettämisestä aiheutuvan tuskansa ja siitä johtuvan pelkonsa, että hänen äitinsä tosiasiaa teki kuolemaa, hänen askeleensa olivat johtaneet Speedyn lämpimän, viisaan hahmon luo.

Jälleen Jack tunsu saman vanhan epämiellyttävän tunteen, että häntä *ohjailtiin*, hänen elämäänsä vaikutettiin ulkoapäin: oli kuin pitkä näkymätön lanka olisi vetänyt hänet ja hänen äitinsä tähän hylättyyn paikkaan meren rannalla.

He halusivat hänet tänne, keitä *he* sitten olivatkin.

Vai kuvitteliko hän joutavia? Hän näki mielessään selvästikin höpsäh-täneen kumaran vanhan miehen, joka mutisi itseksensä työntäessään tyhjiä ostoskärryjä jalkakäytävää pitkin.

Lokki kirkui ilmassa, ja Jack lupasi itselleen, että hän *pakottautuisi* puhumaan tunteistaan Speedy Parkerin kanssa. Vaikka Speedy sitten pitäisi häntä hulluna; vaikka hän nauraisi Jackille. Mutta hän aavisti, ettei Speedy nauraisi. Hyvän ystävän kanssa saattoi puhua kaikesta, ja Jack tunsikin, että hän saattoi uskoa kaikki asiansa huvipuiston vanhan vartijan tietoon.

Mutta hän ei vielä ollut valmis siihen. Se oli aivan liian hullua, eikä hän ymmärtänyt vielä itsekään kaikkea. Jack käänsi lähes vastahakoisesti selkänsä Funworldille ja maleksi hiekan poikki kohti hotellia.

2 SUPPILO AUKEAA

1

SEURAAVANA PÄIVÄNÄ Jack Sawyer ei ollut yhtään sen viisaampi. Hän oli kuitenkin edellisenä yönä nähnyt yhden elämänsä pahimmista painajaisunista. Siinä jokin kauhea olento oli tullut hakemaan hänen äitiään – lyhyenlöntä rumilus, jonka silmät olivat väärässä paikassa ja jolla oli mädäntyvä, inhottavan nahkea iho. *”Äitisi on melkein kuollut, Jack, sano siis halleluja”*, tuo epäsikiö oli kähissyt, ja Jack oli tiennyt – sillä tavoin kuin unessa jokin asia tiedetään – että se oli radioaktiivinen ja että hänkin kuolisi, jos se koskettaisi häntä. Hän oli herännyt juuri kun hän oli ollut puhkeamaisillaan kauheaan huutoon, ruumis hiestä märkänä. Vasta tyrskyjen säännöllisen kohinan kuullessaan hän muisti missä oli, ja hän kykeni nukkumaan uudelleen vasta tuntien päästä.

Aamulla hän oli ajatellut kertoa äidilleen unesta, mutta Lily oli ollut hapan ja vaitelias ja kätkeytynyt savukkeineen savupilven keskelle. Vasta kun Jack oli poistumaisillaan hotellin kahvilasta jonkin tekosyyn varjolla, Lily hymyili hänelle hiukkasen.

”Tänä iltana saat valita, mitä haluat syödä.”

”Saanko?”

”Saat. Ihan mitä tahansa, paitsi pikaruokaa. Minä en tullut Los Angelesista New Hampshireen saakka myrkyttääkseni itseni hotdogeilla.”

”Voisimme kokeilla jotakin Hampton Beachin kalaravintoloista”, Jack sanoi.

”Hyvä ehdotus. Menehän nyt ulos leikkimään.”

Mene ulos leikkimään, Jack ajatteli kitkerästi, mikä ei ollut lainkaan hänen tapaistaan. Kyllä, äiti. *Menehän minä. Hyvä vitsi. Mene ulos leikkimään. Kenen kanssa? Voi, äiti, miksi sinä tulit tänne? Mitä me teemme täällä? Kuinka*

sairas sinä olet? Miksi et halua puhua kanssani Tommy-sedästä? Mitä tekemistä Morgan-sedällä on tämän kanssa...

Kysymyksiä ja kysymyksiä. Ja yksikään niistä ei ollut pahuksen puupennin arvoinen, koska ei ollut ketään, joka voisi vastata niihin.

Paitsi Speedy...

Mutta ajatus oli naurettava; miten joku vanha musta mies, jonka hän oli vasta äsken tavannut, olisi osannut ratkaista hänen ongelmansa?

Ajatus Speedy Parkerista väikkyi kuitenkin Jackin mielessä taka-alalla, kun hän asteli hitaasti yli katetun jalkakäytävän ja kohti masentavan tyhjää rantaa.

2

Täällä maailma päättyy, eikö totta? Jack ajatteli taas.

Lokit kaartelivat hänen yllään harmaalla taivaalla. Almanakan mukaan oli yhä kesä, mutta täällä Arcadia Beachissa kesä oli päättynyt jo syyskuun alussa. Hiljaisuus oli yhtä synkkä kuin taivaskin.

Hän katsoi tennareitaan ja huomasi, että niissä oli jotain tervan kaltaista mönjää. *Jotain jätettä rannalta*, hän ajatteli. *Jonkinlaista saastetta*. Hänellä ei ollut mitään käsitystä, mistä hän oli saanut sen kenkiinsä, ja hän peräytyi taemmaksi vesirajasta.

Lokit syöksyilivät ja kirkuivat ilmassa. Yksi niistä rääkäisi hänen yläpuolellaan, ja Jack kuuli terävän, lähes metallisen poksahduksen. Hän kääntyi katsomaan juuri kun se laskeutui kömpelösti, siipiään läiskyttäen isolle kivelle. Lokki käänsi päätänsä nopein, lähes robottimaisin liikkein, ikään kuin tarkistaakseen ettei ketään ollut lähettyvillä, ja sitten se hyp-päsi alas sinne missä sen pudottama simpukka lojui tasaisella, tiiviillä hiekalla. Simpukka oli murtunut kuin munankuori, ja Jack näki että veresliha auenneen simpukan sisällä värähteli yhä... tai ehkä hän vain kuvitteli näkevänsä.

Minä en halua nähdä tätä.

Mutta ennen kuin hän ehti kääntyä pois, lokin keltainen koukkunokka kiskoi lihaa, venytti sitä kuin kuminauhaa, ja hän tunsu vatsansa puristuvan kokoon. Hän saattoi kuulla mielessään, kuinka venytetty kudoshuusi – ei mitään käsitettävissä olevaa, aivoton lihamöykky vain parkui tuskasta.

KULTTITEOKSEN ODOTETTU PALUU

1980-luvun klassikko syöksyy keskelle eepistä fantasiaa, myyttistä kauhua ja äärimmilleen viritettyä jännitystä.

Jack Sawyer ja hänen vakavasti sairas äitinsä Lily ovat paossa sukulaismiestä, joka on vastuussa Jackin isän kuolemasta. Autiolla lomaseudulla 12-vuotias Jack tutustuu vanhaan huvipuiston huoltomieheen, Lester Speedy Parkeriin. Parker kertoo, että on olemassa rinnakkainen maailma, Territorio, ja siellä taianomainen Talismaani, jonka avulla hänen äitinsä voisi parantua.

Alkaa piinaavan jännittävä etsintämatka, ja kerran toisensa jälkeen Jack joutuu vaikean valinnan eteen. Jokainen päätös vaikuttaa molempiin maailmoihin – niin hyvässä kuin pahassa.

”Harvinaisuus... Hiuksia nostattava loppu.”

The Washington Post

”Klassikko.”

New York Daily News

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8550-4